

ת"פ 39592/08/18 - מדינת ישראל נגד ווסאם דאוד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 39592-08-18 מדינת ישראל נ' דאוד(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רונית בש מדינת ישראל	המאשימה
נגד		
ווסאם דאוד (עציר)		הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע בתיק זה, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום, לאחר שמיעת חלק מהראיות, וזאת בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

כתב האישום

2. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגוררו י' ע', יליד 00.00.1972 (להלן: המתלונן) והנאשם בכפר אעבלין. בין הנאשם ובין המתלונן היכרות שטחית. ביום 4.8.18 בשעה 20:30 או בסמוך לכך, עת שהה הנאשם מחוץ לביתו שליד בית הקברות הנוצרי, הבחין במתלונן כשהוא נוהג ברכבו ולצדו יושבת אשתו.

3. בעת שהרכב היה בעצירה, פנה הנאשם אל המתלונן, ובין השניים החלו חילופי דברים, במהלכם התקדם הנאשם אל עבר הרכב, שלף מכיסו שני חפצים חדים עם ידית מעץ הנראים כדוקרנים, ופתח את דלת הנהג של הרכב ללא הסכמתו של המתלונן.

4. המתלונן יצא מהרכב והדף באמצעות רגלו את הנאשם, כך שהדוקרן בו אחז הנאשם ביד ימין נפל ארצה. המתלונן הרים את ידו הימנית כדי להרחיק את הנאשם, אולם אדם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, אחז בידו הימנית של המתלונן ומנע ממנו להרחיק את הנאשם. אז, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות הדוקרן שהחזיק בידו השמאלית, דקירה אחת בבטן ימין תחתונה, ולאחר מכן דקר את המתלונן בבית השחי מצד ימין. המתלונן החבול התמוטט ונפל ארצה, ובהמשך הובהל לבית החולים רמב"ם בחיפה, שם טופל ואושפז בין התאריכים 4.8.18-10.8.18.

5. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלונן קרע בכבד באורך 3-4 ס"מ בחלל הבטן עם דם ומרה ובשל כך נותח המתלונן, וכן נגרם לו חתך באזור בית שחי ימין שנסגר עם סיכות.

עמוד 1

ראיות הצדדים לעונש וטיעוניהם לעונש

6. במסגרת ראיות המאשימה לעונש הגיש ב"כ המאשימה את גיליון המרשם הפלילי של הנאשם (ט/1). עוד הגיש ב"כ המאשימה את כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין ב-ת"פ 49308-05-12 (ט/2) בו הושת על הנאשם עונש מאסר על תנאי בן 12 חודשים שהינו בר הפעלה בתיק זה. כן הגיש ב"כ המאשימה פלט "רשימת כליאות לאדם בשב"ס" ממנו עולה כי הנאשם שוחרר ממאסרו הרביעי ביום 16.3.16 (ט/3), דבר המלמד כי המאסר המותנה הנ"ל הינו כאמור בר הפעלה בתיק זה. בנוסף, הפנה ב"כ המאשימה לתיעוד הרפואי ולתמונותיו של המתלונן שהוגשו בתיק זה במהלך שמיעת הראיות (ת/13 ו-ת/14, בהתאמה).

7. במסגרת ראיות ההגנה לעונש, הגיש ב"כ הנאשם את הסכם הסולחה שנערך בין הנאשם ובין נפגע העבירה (נע/1). כאן ציין, כי מהודעת המאשימה שהוגשה היום בתיק זה עולה, כי אשת המתלונן אישרה בשם המתלונן ועל דעתו, כי אכן גובש הסכם הסולחה הנ"ל בין הנאשם ובין המתלונן, במסגרתו שולם פיצוי בסך 30,000 ₪. אי לכך, חזר בו ב"כ המאשימה מעמדתו, שהוצגה במהלך ישיבת הטיעונים לעונש, להשית על הנאשם פיצוי לטובת המתלונן והותיר עניין זה לשיקול דעת בית המשפט.

8. ב"כ המאשימה הגיש את טיעוני המאשימה לעונש בכתב (ט/4) והוסיף וטען בעל-פה בקצרה בדיון בפניי ביום 17.3.19. ב"כ המאשימה ציין, לחומרה, כי לחובת הנאשם 8 הרשעות קודמות במגוון רחב של עבירות אלימות, רכוש וסמים, ובגין ריצה במצטבר 4 שנות מאסר.

9. ב"כ המאשימה ציין את עונש המקסימום שקבע המחוקק לצד העבירה בה הורשע הנאשם - 14 שנות מאסר, זאת בכדי ללמד על גישתו המחמירה של המחוקק לגבי עבירה זו. נטען כי הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם - שמירה על החיים ושלמות הגוף. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי על העונש לשמש גורם מוקיע, מתריע ומרתיע, וזאת על מנת לשקף את היחס בין חומרת מעשיו של הנאשם ובין סלידתה של החברה ממעשים אלו, ולהעביר מסר לפיו מבצעי העבירות יהיו צפויים "לשלם" על מעשיהם באכיפה בלתי סלחנית.

10. ב"כ המאשימה ציין, בטיעוניו לעונש, כי נראה שלא קדם כל תכנון מצדו של הנאשם לביצוע העבירה, וכי תחילת האירוע, בחילופי דברים בין המתלונן ובין הנאשם לאחר עצירת רכבו של המתלונן. עם זאת, המאשימה סבורה כי עצם העובדה שהנאשם שלף מכיסו שני חפצים חדים, הנראים כדוקרנים, מדברת בעד עצמה. עוד הדגיש ב"כ המאשימה את חלקו הבלעדי של הנאשם בדקירת המתלונן, זאת מבלי להתעלם מנוכחותו במקום של אדם שלישי שזהותו אינה ידועה למאשימה. ב"כ המאשימה הפנה למסמכים הרפואיים בעניינו של המתלונן ולתיעוד הרפואי של החבלות, שהוגשו כאמור, הממחישים את הנזקים הגופניים שנגרמו למתלונן, תוך שטען כי אך בדרך נס לא הובילו מעשיו של הנאשם לפגיעות חמורות אף יותר, זאת בשים לב למיקום הדקירות בגופו של המתלונן, דבר שהצריך ניתוח ואשפוז למשך תקופה לא מבוטלת.

11. ב"כ המאשימה הגיש אסופת פסיקה (ט/5) כדי ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה בה הורשע הנאשם

ועל עמדת המאשימה לעונש בתיק זה, ובד בבד ביקש כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם לעבירה בה הורשע הנאשם, הנע בין 3-6 שנות מאסר בפועל.

12. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, צוין ע"י המאשימה כי הנאשם הודה בכתב האישום כהווייתו לאחר שכבר החלה שמיעת הראיות ונשמעו עדויות המתלונן, אשתו ועדים נוספים. כאן ראוי לציין, כי בדיון בפניי אישר ב"כ המאשימה, ברוב הגינות, כי הוא ער לקשיים הראייתיים שעלו מעדותו של המתלונן, וזאת בהמשך לטענת ההגנה כי עלה קושי ראייתי במהלך שמיעת הראיות.

13. לסיכום, עותרת המאשימה כי בית המשפט יקבע בתיק זה מתחם עונש הולם הנע, כאמור, בין 3-6 שנות מאסר בפועל. כמו כן, עותרת המאשימה כי העונש שיושג על הנאשם יעמוד בחלקו האמצעי-עליון של המתחם הנ"ל, וכל זאת לצד הפעלת עונש המאסר המותנה בן ה- 12 חודשים, התלוי ועומד נגד הנאשם, במצטבר לעונש המאסר בפועל, וכן הטלת מאסר על תנאי.

14. הסניגור בטיעוניו לעונש בכתב (נע/2) הדגיש את חרסת הנאשם והודאתו בעובדות כתב האישום אשר חסכה זמן שיפוטי יקר ובאה חרף קשיים ראייתיים שעלו, כאמור, במהלך שמיעת הראיות. עוד הפנה הסניגור לתמונות המתעדות את החבלות שנגרמו לנאשם עצמו בסמיכות לאירוע (נ/1).

15. ההגנה לא חלקה על הפגיעה בערכים המוגנים לה טוענת המאשימה. בד בבד נטען כי העונש בגין העבירה צריך להיקבע באופן אינדיבידואלי בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. צוין כי הנאשם והמתלונן מתגוררים באותו כפר, אין ביניהם סכסוך קודם והעבירה היא תוצאה של ויכוח ספונטני שיצא מכלל שליטה, אשר ממנו יצאו שני הצדדים חבולים. עוד נטען, כאמור, ע"י הסניגור כי בין המשפחות נחתם הסכם סולחה (נע/1), המבטיח שמירה על בטחון המתלונן, כי היחסים בין הצדדים יתנהלו על מי מנוחות, וכן כי ישולם פיצוי כספי למתלונן בסך של 30,000 ₪.

16. ב"כ הנאשם הפנה, בנוסף, בטיעוניו לעונש, למספר פסקי דין כדי להמחיש את עמדתה לעונש של ההגנה בתיק זה, תוך שציין כי בחינת מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות מלמדת בדבר קיומו של טווח ענישה רחב הנקבע בהתאם לנסיבות המקרה. בסיכומי של דבר, נטען ע"י הסניגור כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין 10 חודשי מאסר בפועל עד 18 או לכל היותר 24 חודשי מאסר בפועל.

16. ב"כ הנאשם טען כי בתיק זה בו הודה הנאשם, מבלי שגובש הסדר טיעון, הקשיים הראייתיים, הנזכרים לעיל, מהווים שיקול משמעותי, לקולה, בעת קביעת עונשו בתוך מתחם העונש ההולם, באופן שיושג הרף הנמוך של המתחם.

17. ההגנה סבורה כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם לו היא עותרת אף בהינתן הסולחה הנ"ל שנערכה בין הצדדים. כן נטען כי הטעמים לקולה הנ"ל מצדיקים את חפיפתו המלאה של עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד נגד הנאשם, ולמצער חפיפה של חלק ניכר ממנו לעונש המאסר בפועל שיושג.

18. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם עצור מזה 8 חודשים, וכן כי הוא סובל ממחלת ריאות כרונית המקשה עוד יותר על מעצרו. בסופו של דבר, ביקש הסגור להסתפק בתיק זה בהטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשם לתקופה של 12 חודשים, לכל היותר, תוך הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו בחופף לתקופת המאסר בפועל.

19. הנאשם, בדבריו בדיון בפניי, הביע צער על מעשיו תוך שציין אף הוא את מצבו הרפואי הקשה ואת הסכם הסולחה שנערך בינו ובין המתלונן.

דיון והכרעה

20. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

21. הערך החברתי שנפגע מביצוע מהעבירה שבפנינו הוא זכותו של המתלונן לשמירה על שלמות גופו וביטחונו. מדובר בזכות יסוד רמת מעלה עליה יש להגן, ולא בכדי העניק המחוקק לערך זה מעמד מיוחד בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (ראו: ע"פ 6988/12 ראובן נ' מ"י (27/9/12)).

22. להמחשת האמור לעיל יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון, כפי שנאמרו בע"פ 6310/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16/6/15) (להלן: עניין פלוני):

"בית משפט זה חזר ועמד על כך שבחברה מתוקנת לא ניתן להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם ועל חלקם של בתי המשפט במאמץ למגר את הנגע (ראו למשל ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה, [פורסם בנבו] פסקה 6 (2.4.2014); ע"פ 2161/13 חבשי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.2013); השוו גם ע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 14 (5.11.2012) (להלן: עניין דעאס)). **זכותו של כל אדם לשלמות גופו היא זכות יסוד ואין להתיר לאיש לפגוע בה** (הדגשה שלי-ר.י.)."

23. לטובת הנאשם, יצוין כי אין חולק שלמעשה לא קדם תכנון מוקדם. ברם, לחובתו יש לציין, כי בשל ויכוח הוא שלף מכיסו שני חפצים חדים הנראים כדוקרנים ובאחד מהם אף דקר את המתלונן פעמיים במקומות רגישים בגופו. המתלונן נפצע, כתוצאה מכך, באופן חמור, כמתואר בכתב האישום ואף נותח ואושפז במשך כשבוע ימים בבית חולים (ראו גם: התיעוד הרפואי בעניינו של המתלונן והתמונות הממחישות את פציעתו- ת/13 ו-ת/14). כאן ראוי להוסיף, כי מעשהו של הנאשם יכול היה, חלילה, להסתיים אף באורח טראגי, כדוגמת מעשי אלימות רבים בעבר בהם נעשה שימוש

בנשק קר ולדאבון הלב הסתיימו בקיפוד חיי אדם.

24. על בתי המשפט להשית ענישה מוחשית ומרתיעה על מי שהורשע בביצוע עבירת אלימות, תוך שימוש בנשק קר, כאמצעי ליישוב סכסוך. כאן יפה כוחם של דברי בית המשפט העליון שנאמרו ב ע"פ 5980/15 מדינת ישראל נ' מאיר פרי זדה (23/3/16):

"תופעת השימוש בסכינים ושאר סוגי נשק קר כאמצעי ליישוב סכסוכים ומחלוקות, זכתה להתייחסות החוזרת ונשנית של בית משפט זה. הובהר כי חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, המלווה לעיתים אף בשימוש בנשק קר או חם. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף. (ראו למשל: ע"פ 3799/14 אבו שנב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 19 (17.8.2015), להלן: ענין אבו שנב; ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 (10.11.2009), להלן: ענין חסן; ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה [פורסם בנבו] (2.4.2014); וע"פ 2161/13 חבשי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.2013)). המדובר למרבה הצער בתופעה חברתית רווחת, מכוערת ומסוכנת, המחייבת תגובה עונשית מחמירה ומסר ברור מצד בתי המשפט וכלל רשויות אכיפת החוק, תוך מתן משקל משמעותי בענישה לשיקולי הרתעת היחיד והרבים, גם אל מול שיקולים אישיים".

25. בעניין פלוני הנ"ל אף נקבע, כי "בעבירות שעניין גרימת חבלה בנסיבות מחמירות, ובפרט בעבירות דקירה, העונשים הנוהגים בפסיקה נעים על מנעד רחב...". מנעד הענישה נקבע, בהתאם למהות המעשה ולמיהותו של העושה. במסגרת סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תובא הפסיקה הבאה:

· בת.פ. 20493-05-12 (מחוזי נצרת) מ"י נ' טובין (7.10.13) הושת על נאשם, שהורשע בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לצד עבירות של איומים ושיבוש מהלכי משפט, עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר, תוך קביעת מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל- 48 חודשי מאסר בפועל. במקרה הנ"ל דובר בנאשם שנכנס לדירת המתלוננת, שלף אלה מברזל והחל להכות באמצעותה את המתלוננת בכל חלקי גופה, תוך איום על המתלוננת, אשר נגרמו לה פגיעות קשות, לרבות שברים בידה השמאלית ופצעים וחתכים בקרקפת. עוד יצוין כי במקרה הנ"ל הודה הנאשם שהיה בגיר בן 23 בביצוע העבירות.

· בע"פ 5620/12 ג'ורבאן נ' מ"י (14.11.12) הותיר בית המשפט העליון על כנו עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, שהושת על המערער אשר הורשע, עפ"י הודאתו, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (המערער חתך את פניו של המתלונן באמצעות חפץ ממתכת וכתוצאה מכך נגרמו למתלונן חתכים בפניו והוא נזקק לתפירתם בבית חולים).

· ע"פ 6186/12 סיסאי קסטה נ' מדינת ישראל (17.02.13) - המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער תקף את המתלונן בפניו, באמצעות בקבוק בירה, על רקע דין ודברים ביניהם כאשר שניהם היו בגילופין. למתלונן נגרמו שברים בעצמות הפנים ופגיעות נוספות בראשו. למערער היה עבר

פלילי והתסקיר של שירות המבחן בעניינו לא היה חיובי. ביהמ"ש המחוזי הטיל על אותו מערער עונש של 30 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור.

· ע"פ 6484/14 תלחמי נ' מדינת ישראל (06.12.15)-המערער הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער הטיח לעבר ראשו של המתלונן מוט מתכת, עם קצוות מושחזים. המתלונן הגן בידו על ראשו וכתוצאה מכך נחבל בידו השמאלית באופן שהצריך ניתוח. המערער נעדר עבר פלילי. ביהמ"ש המחוזי גזר עליו 21 חודשי מאסר בפועל ופיצוי למתלונן בסך 30,000 ₪. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור וקבע כי בנסיבות העניין ביהמ"ש המחוזי לא חרג ממתחם העונש הראוי, ואף בתוך המתחם לא החמיר יתר על המידה עם המערער.

· ע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (25.12.14) -המערער הורשע, מכוח הודאתו, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בין המערער לבין המתלונן התפתח ויכוח על רקע עקיפת המתלונן את רכבו של המערער. המערער יצא מרכבו, דחף את המתלונן ובהמשך היכה את המתלונן באמצעות כלי עבודה ממתכת. כתוצאה ממעשיו של המערער, נשברו למתלונן שלוש שיניים ונגרם לו חתך בשפתו העליונה שאוחה ע"י תשעה תפרים. ביהמ"ש המחוזי הטיל עליו 24 חודשי מאסר בפועל. העליון הפחית את עונשו ל- 20 חודשי מאסר בפועל, בשל השיהוי הניכר של יותר משנתיים וחצי, ממועד ביצוע העבירה עד להגשת כתב אישום וכן בהינתן פרק הזמן של יותר מארבע וחצי שנים עד למתן גזר הדין.

· ב-ע"פ 4813/15 פלאח נ' מדינת ישראל (22.03.2016) הושתו על המערער 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לאחר שזה דקר את המתלונן באמצעות מספריים במצח עת שזה ניסה להרגיע ניצים מבלי שנטל חלק בקטטה שפרצה.

· ב-ע"פ 5200/16 כבוב נ' מדינת (03.11.2016) נדון עניינו של מערער שדקר בצווארו את המתלונן אותו הכיר על רקע התקשרות עסקית בתחום ח"י הלילה בתל אביב ועמו הסתכסך. על המערער שערעורו נדחה הושתו 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

26. בהינתן הערך החברתי שנפגע, כאמור, כתוצאה מביצוע העבירה שבפנינו, לאחר שבחנתי את נסיבות ביצוע העבירה ואת מדיניות הענישה הנהוגה, כמו גם את אסופת הפסיקה אליה הפנה כל אחד מהצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 12 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 36 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים שבראשם מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע.

27. בשלב זה אבחן את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובמסגרתן אציין את הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום בתיק זה, המגלמת בחובה חרטה, כמו גם דברי הנאשם בדיון בפניי. בנקודה זו אציין כי הודאתו של הנאשם ניתנה, אומנם, לאחר שמיעת חלק מהראיות, לרבות עדותו של המתלון ועדות אשתו. ברם, יש לתת משקל לקולה לכך שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום, חרף קיומו של קושי ראיתי שעלה במסגרת שמיעת הראיות, וזאת כפי שנטען, כאמור, ע"י הסגור ובצדק.

28. עוד אציין, במסגרת הטעמים לקולה, את הסכם הסולחה שנערך בין הצדדים, ולפיו שולם למתלון פיצוי בסכום של 30,000 ₪. בגיבוש הסכם הסולחה, יש כדי להבטיח את בטחונו של המתלון וגם כדי ללמד בדבר חרטתו הכנה של הנאשם ונכונותו לפצות את המתלון. לעניין הסכם הסולחה, יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון בע"פ 3381/16 חליל אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (10.07.16):

"...השתתפות המערער בהליך ה'סולחה' אינה מעשה של מה בכך, כאשר המוסד לא מהווה מנגנון גישור בין צדדים יריבים בלבד, אלא שהוא נועד ליישב סכסוכים בהסכמה, ולהשכין שלום תוך מניעת החמרת אלימות בין הצדדים (ראו: רון שפירא "הגיע העת לסולחה" הפרקליט מח 433 (תשס"ו)). אכן, בית משפט זה ציין לא אחת, כי קיומו של הליך או הסכם 'סולחה' יכול לשמש שיקול לקולה בגזירת עונשו של הנאשם בהתקיים תנאים מסוימים, ובכללם הצלחת ההליך בהבאת הסכסוך לסיום, אך מבלי להעניק ל'סולחה' משקל מכריע..."

29. לחובת הנאשם אציין את עברו הפלילי, הכולל בחובו הרשעות קודמות בעבירות שונות, לרבות עבירות אלימות, סמים ורכוש. כמו כן, ריצה הנאשם בעבר מאסרים בפועל, וכן תלוי ועומד, כאמור, נגדו עונש של מאסר מותנה בר הפעלה בן 12 חודשים, דבר שלא הרתיעו מלבצע את העבירה שבפנינו. מנגד, אתן דעתי, לטובת הנאשם, למצבו הבריאותי, כנטען על-ידו, וכן לכך שהוא נתון במעצר של ממש בגין תיק זה תקופה לא מבוטלת של כ-8 חודשים.

30. לאחר שקלול מכלול הטעמים הנ"ל, הגעתי לכלל מסקנה כי מן הראוי להשית על הנאשם בתיק זה עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת המאסר המותנה, באופן ש-8 חודשים יופעלו במצטבר. החלטתי כי 4 חודשי מאסר על תנאי יופעלו בחופף, בהינתן הטעמים לקולה הנ"ל, ובעיקר העובדה שגובש כאמור הסכם סולחה בין הצדדים והמתלון כבר פוצה בהתאם להסכם זה.

31. בסיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם כדלקמן:

· למאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים.

· אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן ה-12 חודשים שהושת על הנאשם בת.פ.

49308-05-12, וזאת באופן ש-8 חודשים יופעלו במצטבר והיתרה, כאמור, בחופף.

· סה"כ ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 26 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 4/08/18).

· למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע, לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977.

· למאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון, לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977.

בשולי הדברים אציין כי נוכח העובדה שהמתלונן פוצה ע"י הנאשם, כאמור לעיל, אני מבכרת שלא להשית על הנאשם רכיב של פיצוי לטובת המתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד אדר ב' תשע"ט, 31 מרץ 2019, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד אדם סרי, ב"כ הנאשם עו"ד יניב אביטן והנאשם שהובא ע"י שב"ס.